Перець одержує багато скарг од спеціалістів сільського господарства на те, що Міністерство сільського господарства і його обласні управління засипають їх безліччю всіляких паперів. Замість того, щоб займатися живими справами, майже весь час доводиться витрачати на непотрібну писанину.

МТС

П'ЯТИДЕННИЙ ЗВІТ

ПРОТОКОЛ

ЗВІТ ПРО ХІД...

ЗВІТ ПРО КОНОПЛІ...

ВІДОМІСТЬ ПРО ПІДГОТОВКУ

ВКАЗІВКИ

АКТ

ЗВЕДЕННЯ ПРО ТЕПЛИЦІ...

ВКАЗІВКИ

ЗВІТ ПРО ВИКОНАННЯ

ЗВІТ ПРО ВІВЧАРСТВО...

АКТ

Рада б душа в поле, та папірці не пускають...

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

№ 5. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

Остап ВИШНЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

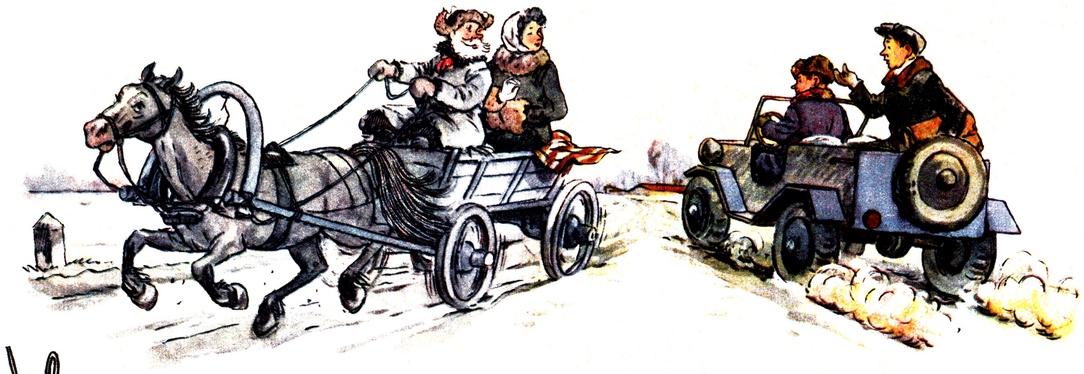

Нещасне кохання

Іван Федорович Мороз і Віра Іванівна Сніжко разом закінчили сільськогосподарський інститут, і тепер Іван Федорович Мороз — агроном, а Віра Іванівна — зоотехнік.

Отут якраз добре було б написати, які у Віри Іванівни коси, які очі, яка в неї чудесна душа, а в Івана Федоровича — густе та красиве волосся,— воно кучерявиться! — і який він, Іван Федорович, стрункий, широкоплечий та сильний, та мужній, і як вони вдвох співають, і як, одне слово, Ваня любить Віру, а Віра — Ваню,— таку можна було б симфонію написати, та не можна їх затримувати, їм треба до МТС їхати, бо колгоспи чекають на спеціалістів.

Хай про симфонію іншим разом, а тепер обмежимося тільки тим, що вони, одержавши дипломи, поїхали зразу до ЗАГС'у, записалися, кріпко поцілувалися (вони, між іншим, і до цього цілувалися) і почали пакувати чемодани...

Спакувалися, ще раз поцілувалися і поїхали на вокзал.

На другий день опівдні вони вже були на станції, звідки до МТС — п'ятнадцять кілометрів.

На станції до них підійшов дідок у сіряку, з батіжком (не сіряк з батіжком, а дідок!) та й запитав:

— Ви, часом, не до МТС? Драстуйте!

— Драстуйте, діду! — відповіли Іван Федорович і Віра Іванівна.— Так, ми до МТС!

— Так швидше сідайте, бо вона не стоїть!

— Хто не стоїть, діду?

— Кобила! Вона в нас норовиста.

Іван Федорович і Віра Іванівна швиденько підхопили чемодани і до воза.

Посідали на воза, дід цьвохнув батіжком:

— Но!

Поїхали.

— Так хто ж ви такі будете? — питає дід.

— Я — агроном,— одповів Іван Федорович.

— А я — зоотехнік! — додала Віра Іванівна.

— Так мені й казано! Поїдеш, казано, та забереш на станції спеціалістів: агронома й зоотехніка. Значить, угадав. Но, ти, мадама! — цьвохнув батіжком дід.— Да... Завертілось у нас тепер! Ох, і закрутилось! У кожному колгоспі, казано, буде і агроном, і зоотехнік, і ветеринар... Культурно, казано, хазяйнуватимемо! По науці... Тільки я вам скажу: не знаю, як вам, агрономові, в нас буде, а от вам — зоотехнікові — труднувато в нас буде... Да...

— А чому труднувато, діду? — спалахнула Віра Іванівна.

— А тому труднувато, що ви вроді як женщина, а бугай у нас дуже строгий. Диявол, а не бугай!

Віра Іванівна голосно засміялася.

— А ви не смійтеся! Він, ірод, як зірвався ото в неділю з цепу, а я якраз ішов до Пилипа до Канупера,— кумом він мені доводиться, він у суботу кабана заколов,— так бугай, ірод, як вискочив із корівника, як зареве, а потім мене вздрів — і на мене. Біжить, хвіст бубликом, реве. Ну, думаю, ні печалі мені, ні воздиханія... Гульк, а біля Олениної хати драбина стоїть,— Олена в суботу бовдура мазала,— я по драбині на хату... Він прискочив та по драбині лобом — хрясь! А я вже за бовдура держусь... Перебив ірод драбину, стоїть біля хати, передніми ногами землю гребе й реве... Годин зо три чорногузом на хаті я сидів, а Ілько, що до бугаїв приставлений, кудись аж на той куток до дочки пішов... Отак і сидів я, за бовдура вчепившись, аж поки Ілько не прийшов та не загнав його, ірода, в корівник. Та ще доки без драбини з хати зліз, сміху було. А все через тих дітлахів. Позбігалися й командують: «Ви, діду, надміть штани та, вроді, як на парашуті...» Капосна дітвора, все вона тепер знає, де вам ті парашути, де вам ті ракети, де ті атоми... Нічого від них не заховаєш... Да... Прийшов до Пилипа до Канупера, до кума, а там кендюха вже поїли, літру випили, кума спить, а кум сидить та «Ах, не вейтеся, чорные кудри» співає... От вам і бугай! А ви смієтесь! Народ у нас, у колгоспі, хороший народ, з людьми ви зразу потоваришуєте, а от з бугаєм справа сурйозна...

— Нічого, діду, я й з бугаєм як-небудь договорюсь,— засміялася Віра Іванівна.

— Договоришся з ним, з дияволом, коли він реве, як... у нас колись диякон отак ревів. Як ревоне, було, апостола, так спідниці в молодиць лопотять, мов од вітру... Так диякон хоч ногами не гріб, а цей реве й ногами гребе... Чорт, прости господи! Одне слово, як той казав, животноводство! Но, ти, замечталась! — гукнув дід на кобилку...— А знаєте, як нашу кобилку звуть?

— Як, діду?

— Новела! Був тут у нас один іще, сказати, не зоотехнік, а вроді практикант, усе стишки писав... Новелою лошичку прозвав. А що воно таке, я вже вам і не докажу...

— Це з літератури, діду! — пояснив Іван Федорович.

— Могло бути! Сильно норовиста й дороги не держиться... Могло буть... Ну, от і наша МТС... Сказать, і доїхали...

У далині розляглося широке подвір'я МТС.

* * *

Директор МТС дуже привітно зустрів Івана Федоровича й Віру Іванівну:

— От і добре, що приїхали! Заповняйте анкети та й паняйте до колгоспу «Зоря». Там ви й працюватимете разом. Щоб не розлучати вас,— молоде подружжя,— ми вас обох у «Зорю» й призначили.

Тут же він звернувся й до діда:

— А ви, діду, не тікайте! Повезете спеціалістів до себе в «Зорю». Вони у вас працюватимуть...

— Та мені вже про це казано! — відповів дід.

До «Зорі» від МТС — дванадцять кілометрів.

Голова колгоспу вже чекав на молодих спеціалістів, бо директор МТС подзвонив йому, що вони виїхали з МТС до колгоспу.

Колгосп теж дуже гостинно привітав Івана Федоровича й Віру Іванівну. Був уже приготовлений окремий для них будиночок з двох кімнат.

— Вітаю вас у нашій хаті,— сказав їм голова колгоспу.— Улаштовуйтесь... Будемо працювати. Час добрий... Тільки от що, дорогі товариші. Ви ще до нас не приїхали, а вже є телефонограми — одна з МТС від головного зоотехніка, а друга з райради. Взавтра о десятій годині агрономові треба бути на нараді в райвиконкомі, а зоотехнікові — в МТС. Зранку й виїздіть.

— Та ми ж іще з хазяйством не познайомилися...

— Наказ, товариші, є наказ!.. Очевидно, там, у районі та в МТС, вам дадуть директиви, як вам слід тут у нас хазяйнувати...

Другого дня Іван Федорович раненько виїхав до району, а Віра Іванівна — до МТС.

У районі відбувалася нарада колгоспних агрономів. На порядку денному було питання: «Підготовка до весняної посівної кампанії».

Перше слово голова дав агрономові колгоспу «Зоря» Іванові Федоровичу Морозу.

— Тільки ви, товаришу Мороз, доповідайте докладніше, передавайте досвід іншим!

Іван Федорович підвівся й сказав:

— Тільки-но вчора ввечері я прибув до колгоспу «Зоря», ще не встиг і по колгоспу пройтися,— оце весь мій досвід.

— Так... Ну, тоді послухайте інших, набирайтеся досвіду.

Чотири дні засідав Іван Федорович у районі.

А Віра Іванівна в цей час працювала в МТС.

— От добре, що приїхали,— зустрів її головний зоотехнік МТС.— Ну, як там у вас у «Зорі» з коровами? Чи забезпечені ви плідниками-бугаями?

— Я тільки вчора приїхала до колгоспу, ще не встигла ознайомитись з господарством, але чула, що в колгоспі єсть якийсь дуже строгий бугай. Дід їздовий розповідав... Оце й усе, що я знаю про плідників у «Зорі», — відповіла Віра Іванівна.

— Ну, гаразд! Директив тут та циркулярів різних зібралася ціла гора. Сідайте та під копірку переписуйте, треба по колгоспах порозсилати...

П'ять день Віра Іванівна переписувала в МТС папери.

Коли вона поверталася додому, по дорозі зустрілася з Іваном Федоровичем, якого викликав в МТС головний агроном.

Зустрілися в дорозі, привіталися:

— Ти додому? — запитав Іван Федорович.

— Додому! — відповіла Віра Іванівна.— А ти?

— А я з дому! До МТС — викликає чогось головний агроном!

— Надовго?

— Не знаю!

— Ну, не затримуйся! Повертайся швидше! А як там у нас — на новому місці? — поцікавилася Віра Іванівна.

— Ну, що я тобі можу сказати? Учора пізно ввечері я повернувся з району, а сьогодні вранці оце вже їду в МТС... Спалося нічого.

Коли Іван Федорович повернувся за кілька день із МТС, він не застав Віри Іванівни вдома, в колгоспі «Зоря» — її викликали на нараду в район.

А як поверталася Віра Іванівна з району, вона по дорозі зустріла Івана Федоровича: він їхав у район на чергову нараду...

А як повернувся Іван Федорович у «Зорю», Віра Іванівна виїхала до МТС, знову всі колгоспні зоотехніки переписували чергову зливу директив та циркулярів...

Приїхала Віра Іванівна в «Зорю», а Іван Федорович виїхав до МТС — по дорозі вони розминулися.

Увечері Віра Іванівна прийшла до правління й подзвонила по телефону, викликала Івана Федоровича.

— Я слухаю! — підійшов до телефону Іван Федорович.

— Це я говорю — Віра!

— Що трапилося, Вірочко?

— Ваню! Ти мене любиш? Скажи хоч по телефону, бо, очевидно, зустрітися нам не пощастить... Любиш, Ваню?

— Люблю, Вірусю, дуже люблю! Ще, мабуть, на тиждень директив переписувати! Їй-богу, люблю!

Віра Іванівна прийшла смутна додому, сіла на ганку та й заспівала:

Така її доля... О, боже мій милий,
За що ти караєш її молоду?
. . . . . .

— Чого такої сумної? — зупинився біля воріт дід їздовий.— Доброго вам вечора! Голова прохав переказати, що вас узавтра до району викликають! Я вас Новелою й одвезу... Сумуєте? А ви не журіться. Було й зо мною таке замолоду. Побралися ми, а я в гулі кинувся... То на хутір, то на той куток... Дивилася моя Оришка, дивилася, та за макогона: «Та й доки ж ото я на самоті зорюватиму?» Бить, сказать, не била, а разів тричі межи плечі добре штурхонула... Така потім любов пішла...

— Тоді, діду, циркулярів не було!

— Це правда — не було! Що не було, то не було! Циркулярами не замахувалась! Макогоном було, а циркулярами ні! Що ні, то ні!

На ранок Віра Іванівна виїхала Новелою до району...

А ввечері приїхав Іван Федорович. Сів на ганку та й заспівав:

Ой, я нещасний,
Що ж маю діяти?
Полюбив дівчину...

Чи зійдуться колись разом наші молодятка — Іван Федорович та Віра Іванівна?

Поживемо, побачимо...

* * *

Гадаєте, що все це написано про Вознесенську МТС, де директором т. Кравченко П. С., а головним агрономом т. Дечев І. Г., що викликали до МТС агронома т. Давиденка, який обслуговує колгосп «Перемога 22 червоних партизанів», в грудні 1953 р. і в першій половині січня 1954 р.— 14 разів, а агронома Ольховик з колгоспу ім. Молотова — у грудні й січні майже через день?..

Ні, це написано про іншу МТС і про інший район.

ПЕРША ВИЛАЗКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

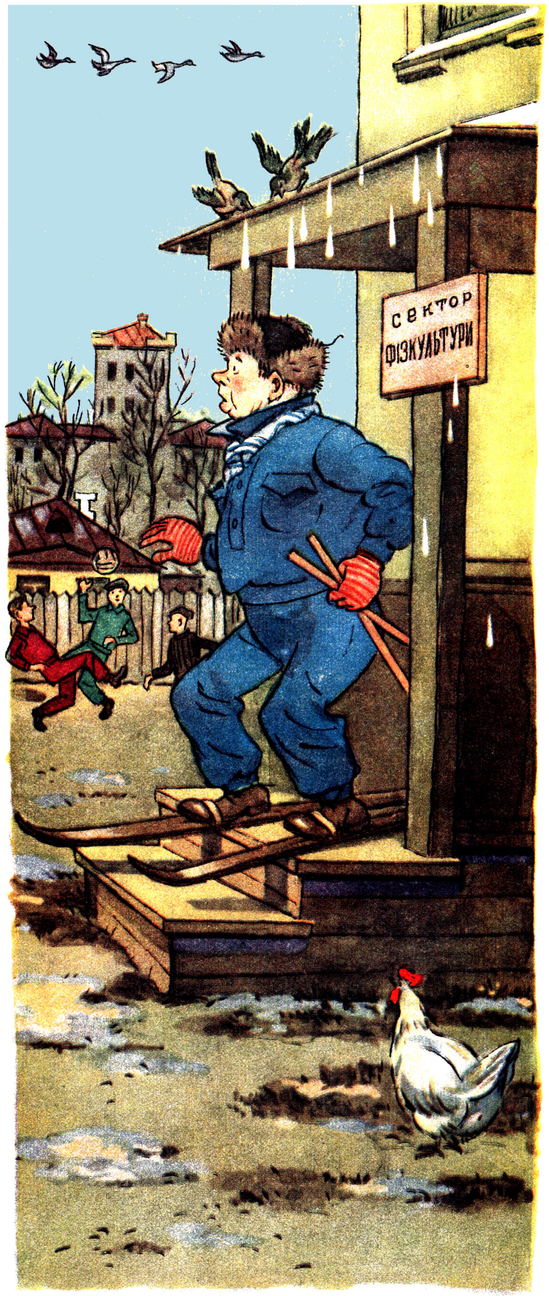

— Еге, та, як видно, пора вже починати підготовку до літнього сезону!

Іван НЕХОДА

Змія і риба

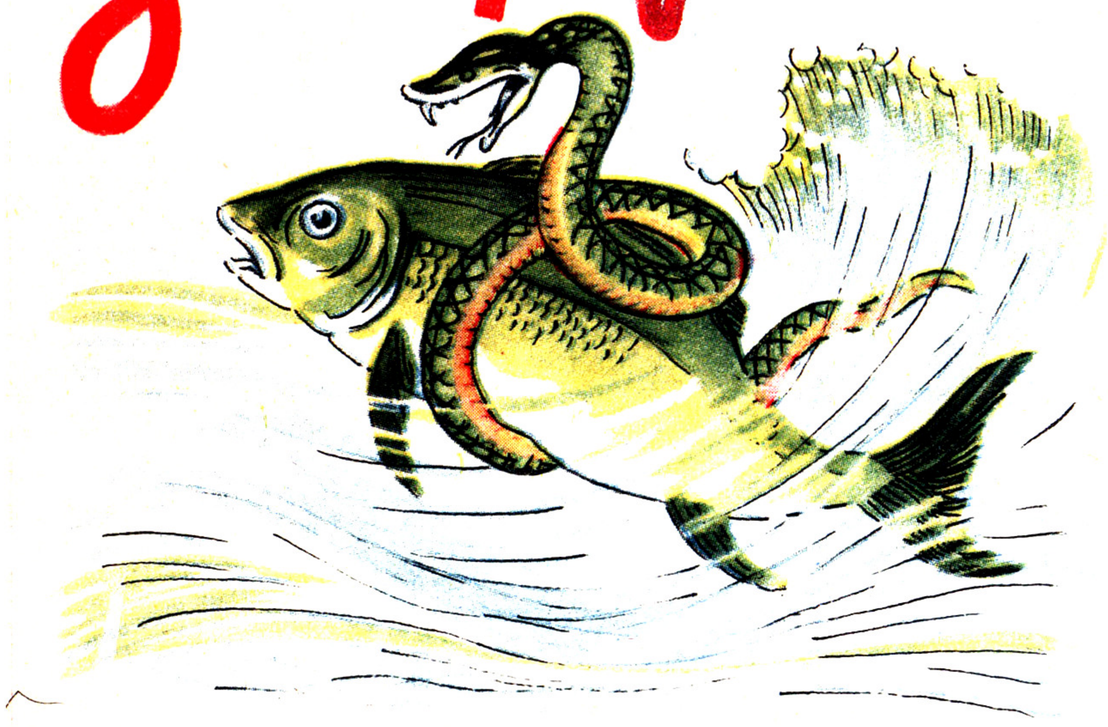

(ВІРМЕНСЬКА НАРОДНА КАЗКА)

Море співало, як скрипка,
В морі гуляла Рибка,
Райдугою-дугою
Викидалась над гладдю морською...

З ущелин, під вітру шерех —
Змія приповзла на берег.
Псбачила Рибу Змія:
— Здрастуй, сестрице моя! —

Сіла Змія на камені:
— Зустріч приємна така мені! —
Прикинулась смирним вужем:
— Нум, подружим!
— Нум, подружим! —
Поглянула на небокрай:
— По морю мене покатай!
— А ти не кобра?
— Не кобра.—
Згодилась Риба:
— Добре.
Море без меж, без краю,
Сідай, коли хоч, покатаю!
Привільне, величне море,
Не те, що зміїні нори...—

Обвилась круг Риби Змія...
Пінилась хвиль течія...
— Хвилі? Я з вами поспорю! —
Й по морю пішла, по морю...
А море кипіло, а море гуло...
Згадала Змія про жало,
Не пропливли й годину —
Вкусила Рибу в спину.
Риба плеснула хвостом:
— Сестро, кусаєшся чом?
Жало своє геть забери це!
— Я... ненароком, сестрице.—

Товпляться хвилі сині
У морі на середині...

Обрії, простір який! —
Вітер. І хвилі. Пливи і мрій!

Море безкрає, сонце сія...
Знов укусила Рибу Змія.
— Сестро, ти ж — кобра!
— Вуж! Вуж!
— А кусаєш мене чому ж?
— Сонце пече мене здорово,
Сонце затьмарило голову...
Катай мене, сестро Рибко! —

І знову пливуть між хвиль,
Вже берега і не видко,
Не видко землі відсіль,
І вітру нема перестрибу...
Знову Змія укусила Рибу.
— Сестро, коли ж це мине?
Чом ти кусаєш мене? —
Вдарило слово Змії, мов кий:
— Кусатися — звичай у мене такий!
— Ах, звичай такий? Так одерж!
У мене є звичай теж!
У тебе жало, а у риб...—
Та з цим і пірнула вглиб,
А з нею й Змія заодно...
Буль-буль,— і пішла на дно,
Лиш бульбашки вслід по воді...
І Риба сказала тоді:
— Дружба — для друзів... Для Змій —
Ось звичай у мене який!

НЕСПОДІВАНКА

Робочий день наближався до кінця. Петро Миколайович Марценюк машинально поклацав кісточками на рахівниці, глянув на годинника й стомлено сперся ліктем на прилавок, байдуже дивлячись на нечисленних відвідувачів закусочної.

Раптом рипнули двері, і до закусочної увійшов рудуватий хлопчисько, років чотирнадцяти, у хвацько зсунутій на вухо кубанці. Він кинув на прилавок сто карбованців і проказав скоромовкою:

— Дайте півлітра, півкіло ковбаси і пачку сигарет...

Петро Миколайович узяв гроші і задоволено посміхнувся:

— Горілку з посудою береш чи тут питимеш?

— З собою. Хіба я сам стільки вип'ю? — буркнув хлопчак.

Марценюк швидко загорнув покупку й, відраховуючи решту, задумався, скоса поглядаючи на непродані товари.

— Слухай, дружок,— вкрадливо сказав він.— У мене є портвейн сурозький. Золото, а не вино! Всього одна пляшка залишилась. Можу ще запропонувати пачку московського «Казбека». Даю вино, цигарки, і квит! Згоден?

Парубійко мовчки кивнув головою, взяв покупки і вийшов.

— Хазяїне, навіщо ти малолітнім горілку й цигарки продаєш? — спитав Марценюка низенький підсліпуватий дідусь, який з цікавістю спостерігав цю сцену.

Марценюк здивовано знизав плечима.

— Гроші у нього є — я й продаю. Для цього я тут і стою. А хто купує — це мене не обходить.

— А якщо він украв ті гроші? — не вгамовувався дідусь.

— Не знаю,— пробурчав продавець.— Це мене не цікавить. Не буду ж я розпитувати кожного покупця, звідки він бере гроші. Горілку й вино підліткам продають в усіх магазинах. Чому ж і мені не продати?

— Несвідома ти людина, хазяїне,— зітхнув покупець.— Сам, певно, дітей маєш?

— Маю. Що з того? — нахмурився Марценюк.— Мій син не піде купувати горілку. Треба перш за все правильно виховувати своїх дітей. А чужим я не нянька!

Дідусь махнув рукою і вийшов. Подивившись йому вслід і стомлено зітхнувши, Петро Миколайович почав закривати закусочну.

Прийшовши додому, Марценюк чомусь згадав того підсліпуватого дідуся.

— А де Гриша? — спитав він дружину.

— Та ще звечора як пішов на ковзанку, та й досі немає!

— Знайшов час кататися. Ну, почекай, я з тобою поговорю!..

Петро Миколайович повечеряв і ліг спати. Годинник пробив дванадцять разів, але Гриші ще не було.

Біля першої години ночі почувся сильний стук у двері. Дружина Марценюка прожогом кинулася до прихожої. Крізь дрімоту Петро Миколайович почув брязкіт замка і відразу ж — приглушений крик дружини, а потім звуки ляпасів. Марценюк скочив і сів на ліжкові. До нього донісся гнівний голос дружини і тихий переривчастий — синів.

Петро Миколайович похапцем накинув на себе піджака і з рішучим виглядом попрямував до прихожої. Він відчинив двері й ахнув! На стільці сидів, похитуючись з боку на бік, наймолодший член його сім'ї, шестикласник Гриша. Під його лівим оком красувався великий синець. Біля сина стояла розгнівана мати з віником у руках.

Побачивши батька, Гриша голосно заплакав.

— Подивись на нього! — закричала мати.— Прийшов п'яний, на ногах не стоїть!

— Що? — ще дужче крикнув Петро Миколайович.

— Продав нові коньки з черевиками й напився! — задихаючись від обурення, говорила мати.— Куди ти, батьку, дивишся?

Марценюк зміряв дружину крижаним поглядом.

— Я з ранку до вечора на роботі. Слідкувати за дитиною повинна ти. Але виховувати й я вмію...

Петро Миколайович почав з діловим виглядом виймати з штанів пояс. Побачивши в руках батька цю грізну зброю, Гриша затрясся.

— Татку, я більше не буду!

— Провчи його як слід! — сердито сказала мати.— А тому рудому я сама голову відірву.

— Якому рудому? — насторожено спитав Марценюк, перебираючи в руках пояс.

— Отому, що ходить у кубанці. Це він купив горілку... Він псує Гришу. Що ти на мене витріщив очі?

Петро Миколайович розгублено кашлянув, поклав на стіл пояс і, не дивлячись на здивовану дружину, повернувся в спальню і тихо причинив за собою двері.

В. БЕРЕЗКІН.

ЕХ, ЯБЛУЧКО!..

У шофера Болехівської автобази Березівського з похмілля ще боліла голова. Згадуючи вчорашній бенкет у бухгалтера автобази Рудакова, він з неспокійним серцем думав: «Дивно, навіщо він запросив у гості прокурора і нарсуддю? Щось тут неясно...»

Ясно шоферові стало пізніше, коли технічний керівник бази Головко і бухгалтер Рудаков викликали його оформити документи на поїздку.

— Повезеш яблука,— сказав Головко.

— Далеко?

— Туди, куди тобі оцей громадянин скаже,— кивнув бухгалтер головою на незнайомого чоловіка.

Чоловік цей був з сусіднього району, назвав себе Зудіним і наказав шоферові тримати курс на Одесу.

— Зо мною не пропадеш...— багатозначно натякнув він шоферові.

За якийсь час стало відомо, що, дійсно, шофер не пропав. І яблука не пропали. Пропала — машина. Її розбили, вже вертаючись з Одеси.

Можливо, якийсь інший прокурор і зацікавився б цією пригодою, та тільки не Василь Йосипович Лавренко. Прокурор Лавренко ще не забув, яким вином його пригощали, який обід йому подавали на недавніх іменинах у бухгалтера автобази...

А поки прокурор дрімає, спекулянти, звичайно, не сплять.

Прочувши про болехівських «добродійників», примчав сюди аж з Калуського району якийсь Поповняк. Найняв він на автобазі вантажну машину і погнав її з яблуками до Києва. Потім прийшла до Головка й Рудакова якась Стефанська, теж найняла машину і повезла яблука на Дніпропетровськ.

Як метелики на вогник, летять на Болехівську автобазу спекулянти. Вони знають, що тут крилець не осмалять.

Зате ж, скільки раз на цій автобазі опеклися різні організації, які хотіли орендувати автотранспорт для державних потреб. Довго доводиться їм ждати обіцяних машин.

Воно й зрозуміло: на державній організації рук не погріеш...

Знайшлися на автобазі люди, які виступили проти всіх отих махінацій. Наприклад, комуністи Русаков і Чегодаєв. Головко й Рудаков негайно ж вижили їх з бази. А на їх місце прийняли своїх родичів — Свиридова й Гусєва.

І знову з Болехівської автобази мчать у всі кінці республіки машини з яблуками. Їх везуть спекулянти, здирники, аматори легкого зиску.

Ех, яблучко! Куди котишся? І куди котяться «добродійники» з Болехівської автобази?

О. ДОВБНЯ.

Станіславська область.

Мал. С. САМУМА

— Ну й діти тепер пішли! Виросли. Вивчилися, в люди вийшли. Дай бог пам'яті, в десяти областях живуть-працюють. А от, щоб допомогти батькові,— так ні. І як тільки їх ті матері виховували?!

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ЧАСТКОВЕ ЗАТЕМНЕННЯ спостерігається щоночі в селі Ярославці, Меджибізького району, Хмельницької області. Яскраво горять електричні лампочки тільки в тій половині села, де мешкає голова колгоспу т. Кушнір, і зовсім без світла сидять колгоспники другої половини Ярославки, які не мають щастя бути сусідами голови або кого-небудь з членів правління.

НАСКОЧИЛА АВТОМАШИНА «ГАЗ-51» Гребінківської МТС на бюрократичні порядки в Чернігівському авторемонтному заводі. Ще в червні 1953 року її прийняли туди на ремонт, але й досі не повернули машинно-тракторній станції.

ЗНИК З ДОМУ начальник Ворошиловградського обласного аптекоуправління. Як пощастило встановити, він вийшов ранком, щоб купити дитячу соску в одній з підлеглих йому аптек, та й досі шукає.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ПРО РЕНТГЕН-СОНЦЕ, ПРО БІЛОГО ЇЖАЧКА ТА ПРО РИБ'ЯЧІ ЛОВИ

...Журнал «Барвінок» № 6 за 1953 рік у вірші «Друзі» порадував діток дуже інтересними, досі незнаними речами. У тому вірші пишеться:

В хвилі глянувши Дніпрові,
Сонце встало з-за ріки.

Видимо, тут річ іде не про наше звичайне сонце, що в поезії завжди зазирає у віконце, а про сонце з якимись новими властивостями. Дивіться: спочатку воно глянуло в Дніпрові хвилі, а потім уже встало з-за ріки. Рентгенівські очі у нового сонця — крізь береги бачать.

...З того ж таки вірша дітки дізналися, що в нас виплодилися білі їжачки. Досі були в нас їжачки на масть сіренькі, а тепер пишеться:

. . . . . .

Той білявий, невисокий,
Чуб, як білий їжачок.

Ми запитали маленьку Наталочку, що іноді забігає до нас у редакцію:

— Ти білого їжачка бачила, Наталочко?

— Ні, ніколи не бачила! Покажіть!

Ми їй прочитали оті рядки.

— Переплутав поет! — сказала Наталочка. — А редакція не виправила. А я знаю, як виправити. Треба отак:

Той білявий, невисокий,
Білий чуб, як їжачок.

— З мовою у поета негаразд,— сказала Наталочка.

...Діти в тому вірші ловлять рибу. А поет радіє:

От так здобич! От так лови!

А радіти не слід, бо лови — то полювання, мисливство, і ніяк не рибальство. Ловити рибу — це зовсім не значить бути на ловах.

Порадувала наших діток такими винаходами поетеса Марія Пригара.

(НЕ КАЗКА)

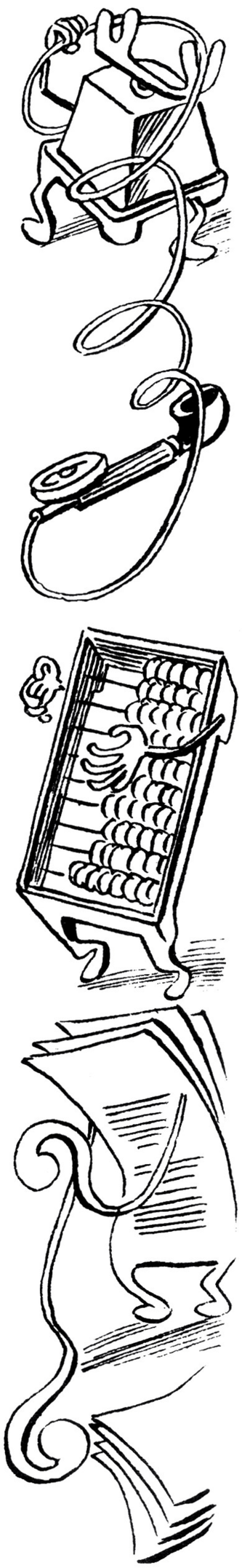

Проти неба, на землі, на кам'яному острові жили вчені і тямущі люди.

Один знав, що треба землі дати, щоб вона щедро родила.

Другий — як худобу глядіти, щоб плодилась і множилась.

Третьому було відкрито, завдяки яким силам сади рясніють буйним цвітом.

Четвертий відав, де ліси посадити, щоб пекучим вітрам на перепоні стали...

Було їх багато, і всі тямущі. Коли б вирвалися вони з кам'яного острова до родючої землі, багато чудес могли б сотворити.

Та оточили цих людей вороги... Що найперший ворог їхній — телефон. Тільки-но задумає котрий чоловік поїхати туди, де хліб росте, а телефон його шнурами обплутає й у вухо дзижчить: «Нащо тобі трястись по дорозі, нащо ніжками ріллю місити? Я тобі і так усе скажу».

А ще ставала їм на заваді тяганина паперова. Тільки-но задумає чоловік поїхати на луки, де худоба вигулюється, а перед ним розкинеться відомість, широка та довжелезна. Питання, як гачечки-крючечки, схоплюються з граф і пришивають чоловіка до паперу.

Удень і вночі заповнює він графи, і немає йому ні сну, ні відпочинку. Дивись і охолоне бажання мандрувати.

Траплялося, що й виривалися люди тямущі до землі-годувальниці. І поверталися обвіяні вітрами польовими, наснажені думками, під ясним небом над розораною ріллею народженими. Та тільки ступить такий чоловік через поріг, дихне димом тютюновим,— осиротіла чорнильниця йому усміхається, відомість гачечками-крючечками тягнеться до нього, рахівниця сама його рук шукає...

І знову клацає та пише чоловік тямущий, доки не охолоне в серці запал.

І не раз, не два нарікали люди тямущі і на кімнату прокурену, і на телефон, і на папери, що не пускають їх до землі.

Але скоро казка мовиться, та не скоро діло робиться.

Відчинилися одного разу широко двері домочка, в якому сиділи люди тямущі, і почули вони пораду розумну: кидайте чорнильниці й рахівниці та виходьте з своїми знаннями у чистеє поле. Покажіть свою вдачу молодечу, мудрість старечу, свої знання й уміння.

І пролягли-простяглися перед ними три доріженьки широкі і безліч стежок малоходжених...

Та то не на острові кам'яному — а в стародавньому місті Кам'янці-Подільському діялося. Там спеціалісти сільського господарства — агрономи, ветлікарі та зоотехніки — по канцеляріях сиділи. І прослалися перед ними три широкі дороги. Що перша — в МТС Жванецьку, а друга — в МТС Кульчиївецьку, а третя — в МТС Кам'янець-Подільську. А доріженьки малоходженії — на колгоспне виробництво. І виходили спеціалісти по одному на роздоріжжя та й думали думоньку кожен свою. Що в першу МТС підеш — за вісімнадцять кілометрів від міста заб'єшся, а у другу підеш — у зоні суглинків опинишся, а по третій дорозі підеш — на околиці міста зупинишся.

І вирушив першим у дорогу головний агроном райуправління сільського господарства Михайло Олександрович Швець. Став та й подумав: «Давно я в районі працюю, довго головним агрономом був, можна вважати, що старий я та підтоптаний. Ну, а старій бабі і на печі ухаби. І зупинився він на околиці міста — у Кам'янець-Подільській МТС, заступником головного агронома.

Вийшов на розпуття садовод Костянтин Іванович Старичков і замислився: що там у віддалених колгоспах сади-городи розводити, коли у мене в місті власний садочок і домочок.

І пішов слідом за Шевцем...

Агрономи Барсукова та Волжинська так розсудили: колишній начальник наш Гаджула у райвиконкомі працювати лишається, Швець та Старичков собі затишне місце знайшли, а чого ж ми будемо виїжджати з улюбленого міста?

Та й подалися протоптаною стежкою в Кам'янець-Подільську МТС.

Отак знайшлися у кожної Федорки та своїй одговорки У одного спеціаліста свій власний будинок у Кам'янці-Подільському. У другого — комунальна квартира вигідна. Згуртовано та організовано перейшло 9 агрономів і 4 зоотехніки з центра міста на його околицю.

Далеко зібралися, та недалеко перебралися! Увесь той апарат, що обслужував 48 колгоспів, тепер у зоні МТС обслуговуватиме тільки 18.

Хто ж пішов у Кульчиївецьку МТС врожайність отих суглинків підіймати, що весь район назад тягнуть? Хто наважився по стежках малоходжених піти у колгоспи працювати?

А пішли новаки, недосвідчені, щойно в район прислані.

У зоні Кульчиївецької МТС нині працює лише 4 спеціалісти з вищою освітою. А з 16-ти агрономів колгоспних — семеро працюють лише перший рік.

Зате при місті, у затишній конторі, згуртувалося більше десяти спеціалістів з вищою освітою. На чолі їх став головним агрономом Григорій Григорович Євтушенко. Був він колись відповідальним працівником у Хмельницькому обласному управлінні сільського господарства. Теж вирвався чоловік з обласного центра на периферію. Тепер у місті Кам'янці-Подільському квартири домагається! Прагне, так би мовити, до колгоспного виробництва наблизитись...

Отак у Кам'янці-Подільському і не відбулося виїзду спеціалістів на село. Сидять знавці сільського господарства хоч і не в тому домі, так у тому ж складі. Такі ж телефони і такі ж відомості їх до столів в'яжуть.

Їм би вирватися з пригорода на широкі поля, стати поруч з молодими, та до їх молодечого запалу свій досвід додати.

Та не наважаться вони задля буяння колгоспних буряків покинути домашні фікуси.

Так і сидять по міських квартирах під розлогими фікусами.

Думками в полі, а ділом — у запічку!

О. РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

м. Кам'янець-Подільський,
Хмельницької області.

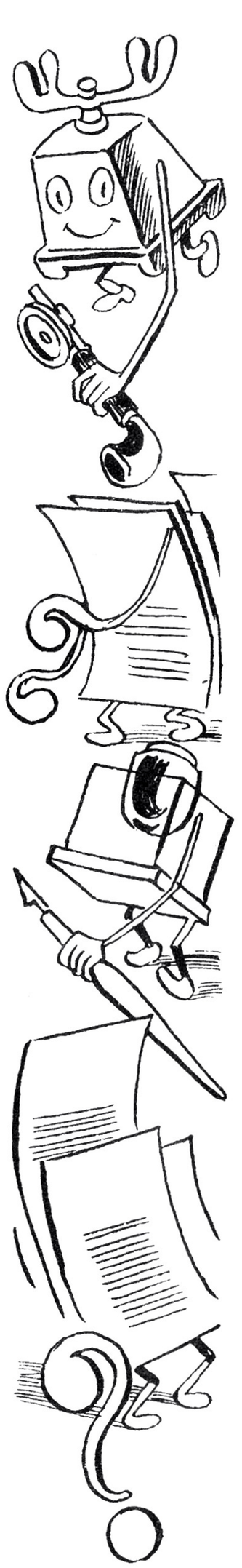

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

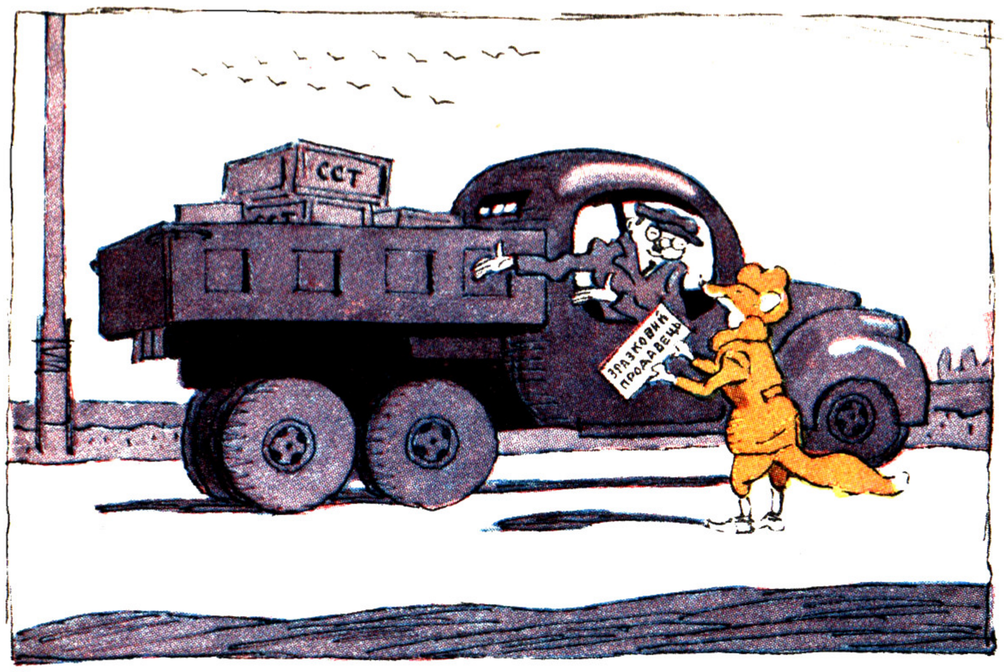

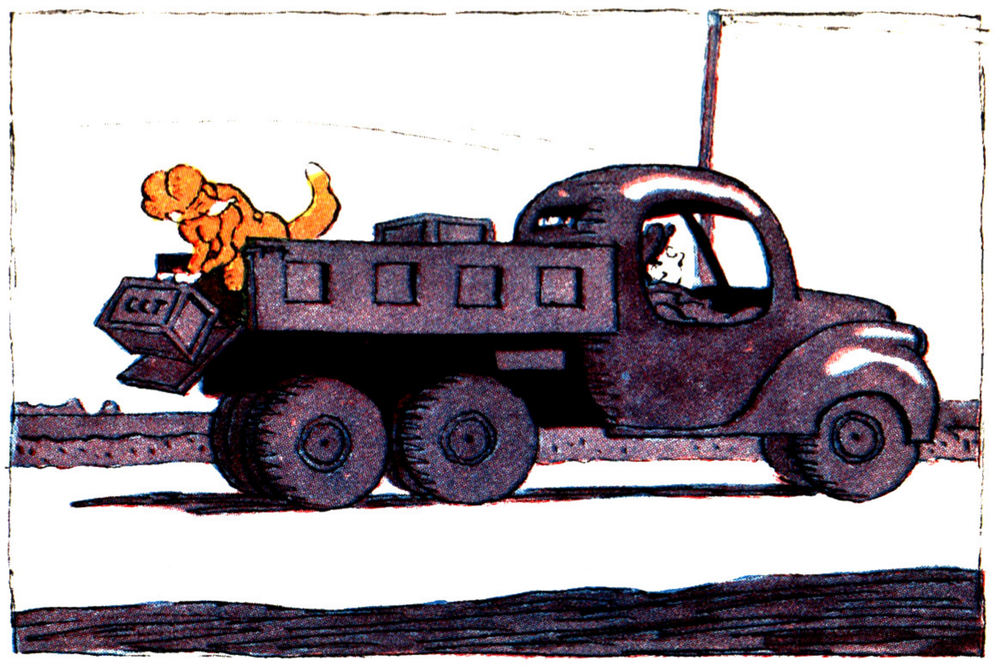

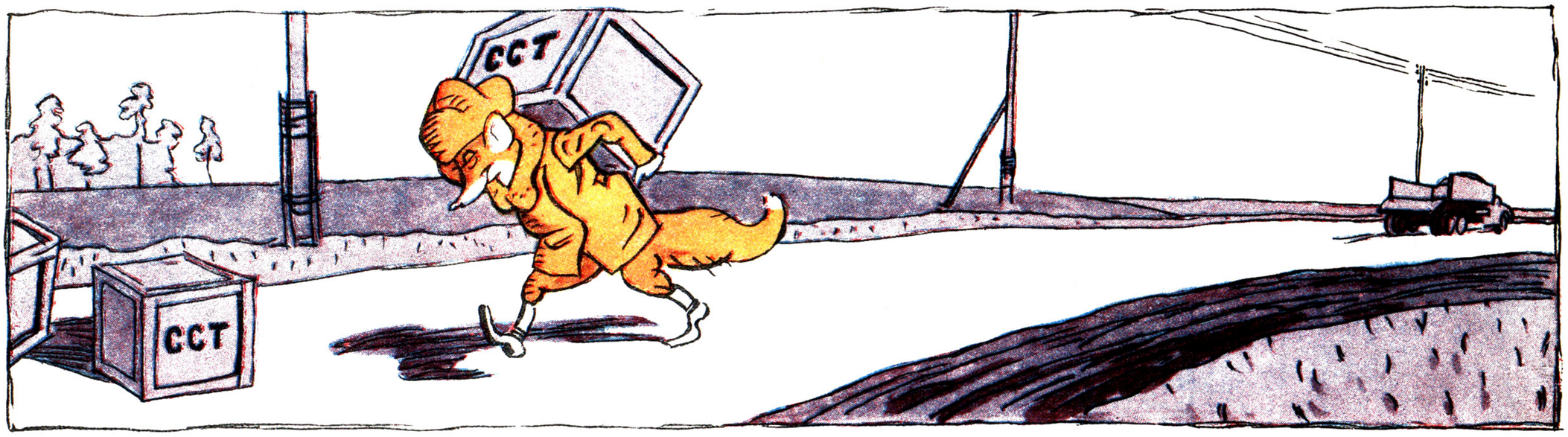

КАЗКА ПРО ХИТРОГО ЛИСА ТА ПРО ГАВУ-РОЗЗЯВУ

ЩУПЛЕНЬКИЙ МІЛЬЙОН

До контори колгоспу імені Чапаєва влетіла, як вітер, посильна Лукерка і одним подихом випалила:

— Дмитре Овсійовичу, до нас гості їдуть!

Голова встав з-за столу.

— А чого ж... Дуже раді... У нас є чого повчитися,-- поважно промовив він і поспішив назустріч.

Дмитро Овсійович запросив гостей пообідати, але вони сказали, що приїхали ненадовго і виявили бажання перш за все оглянути господарство.

Гості побували на полях, у саду, на тваринницьких фермах. Голова весь час увивався біля них, чекаючи похвал, до яких він уже так звик. (Колгосп же — мільйонер!). Та гості чомусь не виявляли особливого захоплення і з похвалою не поспішали. А коли всі разом знову підійшли до контори, почалася розмова.

— Скажіть, будь ласка,— спокійно почав гість, тримаючи Дмитра Овсійовича за гудзик піджака,— який у вас річний прибуток по колгоспу?

— Один мільйон п'ять копійок! — гордовито відповів голова.

— А землі скільки?

— А землі більше шести тисяч гектарів.

— От і підрахуйте... Виходить тільки 150 карбованців прибутку з гектара...

Дмитро Овсійович мов сливку проковтнув — він ніколи не займався такою арифметикою, і подібний підрахунок, очевидно, був для нього новиною.

— Уже,— подумав він,— підкопується під наш мільйон.

— Малувато! — прицмокнув губами гість,— і на цигарки невистачить. Он за Дніпром колгосп ім. Сталіна тільки за віники із сорго має триста тисяч карбованців прибутку. Це, здається, більше, ніж дало ваше тваринництво.

— і-і-і, не кажіть,— зрадів голова,— віники і в нас на першому плані. І кавунчики теж... Триста тисяч прибутку.

— Кавун — кавуном, а віник — віником. На віничку далеко не поїдеш... А ось з тваринництвом у вас...

Бухгалтер Бронников побачив, що його голова потрапив у «неприємну фазу» і поспішив на допомогу з товстою бухгалтерською книгою.

— Дмитре Овсійовичу,— почав він, поглядаючи то на голову, то на гостей,— запитання наших шановних товаришів навели мене на цікаву думку. Ми ж з вами оперуємо цифрами одного року, а це зовсім невірно. Простежимо по роках... Дивіться, яке гігантське зростання... У перший рік після війни прибутки ми лічили якимись там сотнями, а в 1949 році у нас уже було 404 тисячі, а на сьогоднішній день ми вже маємо один мільйон п'ять копійок. У 1949 році рільництво дало прибутку 95 тисяч, а на сьогоднішній день уже 540 тисяч. Садівництво давало 56 тисяч, а на сьогоднішній день...

Бронников осікся.

— Пробачте, садівництво не характерне... всього 55 тисяч.

— А тваринництво? — докопувались гості.— Скільки прибутків від нього?

— Тваринництво... тваринництво, — зам'явся бухгалтер,— теж не характерне... Лише 140 тисяч прибутку... але зріст, товариші, очевидний... Якщо порівняти з 1944 роком, коли в нас нічого не було, то...

— То прибуток від однієї корови становить 130 карбованців... від свині — двісті, від вівці — лише по тридцять, від курки — по карбованцю,— докінчив його думку гість.

Голова зрозумів, що його бухгалтер вскочив з своєю бухгалтерією теж у таку саму «фазу».

— Гаразд. Бронников... Це потім... Знайшов з чим порівнювати..— незадоволено пробурмотів Дмитро Овсійович.

Бухгалтер почував себе так, наче сидів не в колгоспній конторі, а в лазні на верхній полиці. Він витяг хустину і почав витирати густий піт. На цей раз з «неприємної фази» уже вивів його голова.

— Ви, часом, не поспішаєте? — звернувся він до гостей.

— Так, так, поспішаємо! Ми б ще хотіли побувати у колгоспі імені Леніна.

У Дмитра Овсійовича від серця відлягло.

— То я вас... «Москвичем» доставлю... У нас це зараз... Умить... Лукерко, біжи скажи шоферу, хай машину подає...

Посильна прожогом вискочила за двері і незабаром повернулася:

— Шофер каже — бензину немає...

— Ах він, халамидник! Доїздився! Хай візьме каністру та змотається в колгосп імені Калініна. Хай скаже, що разом все віддамо.

Лукерка знову вибігла з контори. Пройшло з півгодини, доки вона повернулася з шофером.

— Калінінці бензину більше не дають...

— Як не дають? — скрикнув голова.— Завжди давали, а тепер не дають. Ти, мабуть, просив з фасоном? Коли просиш, то носа не дери, час би вже знати... Іди скажи конюхові, нехай бере коней і швидко мчить в колгосп імені Леніна за тачанкою.

— А чого це ваша тачанка опинилася в колгоспі імені Леніна? — зацікавилися гості.

— Та яка вона наша! — махнув рукою голова.

— То ви не турбуйтеся... Навіщо ж коней ганяти...

— Нічого, нічого...— заспокоював гостей голова,— ми завжди в них позичаємо... дадуть і цього разу...

Чекали аж до того часу, поки прийшов конюх.

— Все! Скінчилась тачанка! Так і сказали: сусіди сусідами, а на чужій тачанці далеко не заїдеш.

— Ах, вони ж скнари!.. Піду зараз сам і все влаштую...

Голова як пішов, так тільки його й бачили. Гості чекали, чекали та й собі рушили пішки.

А в колгоспі імені Леніна вони знову зустріли представника «мільйонерів». Біля клубу вони побачили секретаря партійної організації колгоспу імені Чапаєва.

— Пустіть у клуб! Тільки на один вечір! — благав секретар завідуючого клубом.— У нас же загальні збори. Ми самі й натопимо, і підлогу після зборів помиємо, і вікна протремо... Пустіть...

— Та засідайте вже! — махнув рукою завідуючий клубом.— Що з вами поробиш... Засідайте. Може, хто поставить, нарешті, питання на зборах, доки це наші мільйонери будуть засідати по чужих клубах та на чужих тачанках їздити!

☆ ☆ ☆

Колгосп імені Чапаєва — не вигаданий. Він знаходиться в Кам'янсько-Дніпровському районі, Запорізької області. І головує там справді Дмитро Овсійович Степаненко.

Районні керівники горді своїм колгоспом-мільйонером і носяться з ним, як з писаною крашанкою. Носяться і не бачать, що мільйон той щупленький, що в мільйонерів по-справжньому хазяйнувати не вміють.

П. СИНИЦИН.

Перечниця

ЩОБ ГРОШІ НЕ ПРОПАДАЛИ...

Буває ж таке... Працював Костянтин Федорович Ревенко викладачем історії у Чистяківському (Сталінська область) гірничому технікумі. Три роки працював — і нічого, а тут раптом наказ:

«Ревенка Костянтина Федоровича з 1 жовтня 1953 року призначити швейцаром з окладом згідно штатного розпису.

Директор Чистяківського гірничого технікуму

Д. Русин».

Що сталося з К. Ф. Ревенком? Розучився читати лекції? Ні. Накоїв чогось такого, що дискредитує його як викладача? Теж ні.

Так за що ж його розжалували з викладачів у швейцари?

А його, виявляється, ніхто й гадки не мав розжалувати. Просто, побачив директор технікуму т. Русин, що є у нього у штатному розписі ставка швейцара, а виплачувати її нікому. Отож, щоб гроші «не пропадали», він подарував їх викладачеві, призначивши його додатково ще й швейцаром.

Ставка гардеробника теж не використовується. Щоб і ці гроші «не пропадали», Русин ставку гардеробника подарував секретареві технікуму І. А. Радченку.

Там, де не страждає власна кишеня, Русин дуже щедра людина. На доказ своєї щедрості він вам подарує не одну якусь там ставку, а всі ставки, озера, моря і ріки, всі скарби земні і підземні.

Аби тільки вони у нього у штатному розписі були.

ЯКИЙ САВА — ТАКА Й СЛАВА

Між станцією Бородянка та одноіменним райцентром Київської області курсує автобус. Це, так би мовити, теоретично. А практично — між згаданими пунктами пішим порядком з клунками, чемоданами та іншою ношею курсують пасажири, які або допіру зійшли з поїзда, або поспішають до поїзда (а поїздів тут за день зупиняється більше десятка). Пасажири курсують пішки цілий день, а автобус — тільки раз на день, та й то не кожен. У середу він, наприклад, зовсім вихідний.

Такий порядок запровадив завідуючий Бородянським райкомунгоспом Антон Іванович Тюлюпа. Невідомо, чим керувався Антон Іванович. Чи він хотів, щоб приїжджі з Києва, не діждавшись автобуса, повертали голоблі назад і не бачили, як під його керівництвом у всіх на очах псується житловий фонд райцентра. Чи — щоб люди з Бородянки поменше їздили до Києва й не розповідали там про погане водопостачання райцентра, про невідремонтовані колодязі. Хто зна, чим керувався т. Тюлюпа, запроваджуючи такий порядок з автобусним рухом, але вбив він таким порядком двох зайців одразу: і машину зберіг од амортизації, й слави зажив серед пасажирів. Щоправда, вони так славлять завідуючого райкомунгоспом за бездушне ставлення до людей, що хтось інший давно б уже згорів од сорому. А Антонові Івановичу хоч би що... Та воно й зрозуміло — який, кажуть, Сава — така й слава.

ВАРТО СПИТАТИ

Дніпродзержинський завод ім. Дзержинського (Дніпропетровщина) випустив партію бракованих ліжок.

Пішов один громадянин
Купити ліжко в магазин.
Оглянув там новенькі ліжка:
В усіх криві, потворні ніжки,
Всі спинки грубі і страшні...
— Скажіть, товаришу, мені,—
Він продавця почав питати,—
Ну як на цьому брухті спати? —

Розм'якло серце в продавця,
І він «утішив» покупця:

— Купіть, будь ласка, цю ось діжку...
В ній краще спати, ніж на ліжку!

Сумний це жарт.
А все ж таки
Спитати варт:— На чому спали
Там заводські керівники,
Де цих страховиськ наклепали?

П. ГАЙ.

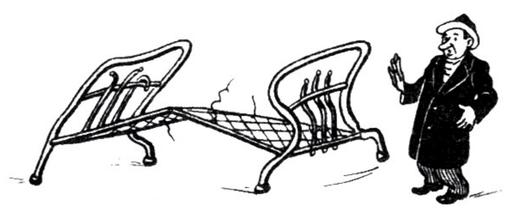

БОКСЕРИ ПОНЕВОЛІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Невже у вас всі захоплюються боксом?

— Ні, просто інших рукавиць у магазинах не буває.

ПРО СТАРІ ЧАСИ В ХАРКОВІ

У Харкові, на Основі, на Одеській вулиці, колодязя збудовано приблизно ще тоді, коли основ'яненські школярі, за свідченням їхнього славнозвісного земляка Г. Ф. Квітки-Основ'яненка, дратували свого дяка:

Прийдіте, усі прихожани,
Подивітеся, наші всі дяки п'яні,
А найбільше Симеон-обаче,
Од горілки нічого не бачe...

Було це дуже давно... Дуже...

Населення тоді було там не дуже густо. Школярів — на одного дяка вистачало...

А тепер Основа... Ого-го-го!

А тепер Одеська вулиця ще огогогіша!!

А колодязь і досі той, біля якого Стецько Кандзюба горіхи розкусював, як з Гончарівки до основ'яненських дівчат на колодки приходив.

І біля колодязя — черги. І води для мешканців обмаль.

А Основа ж, це — Харків!

А в Харкові ж є міська Рада! Та яка! Хороша міська Рада! У неї, кажуть, і водопровід уже є!

А от візьмуть основ'яненці та й заспівають, як колись на Гончарівці Прокіп Шкурат співав:

Спить Рада та й не чує,
Що Основа репетує,
Бо води нема,
Бо води нема!

І буде хорошій Харківській Раді не те, що не хороше, а, як той казав, нехорошкувато!

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

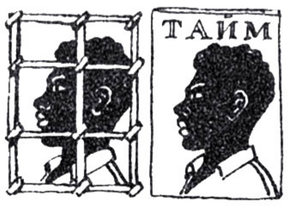

«РАЙСЬКІ КАРТИНКИ» ДЛЯ ЕКСПОРТУ

Реакційний нью-йоркський журнал «Тайм» умістив недавно статтю «Американський негр в 1953 році». Кожна фраза в ній — як патока, кожне слово — солоденьке, як сироп. Найніжнішими, найрожевішими фарбами розмалювали автори статті «щасливе, вільне» життя негрів у американському раю.

Чому ж це раптом запалали такою жагучою любов'ю до негрів писаки з «Тайму»?

Відповісти на це питання неважко.

Справа в тому, що «Тайм» розповсюджується в багатьох країнах світу: всі ці описи «щасливого» життя негрів призначаються виключно для експорту. Перошкрябам цього журналу мимохіть доводиться насилувати свою фантазію, щоб напустити туману в очі закордонним читачам.

А от їхні співбрати по перу, які подвизаються в провінціальних газетах, призначених виключно для внутрішнього вжитку, малюють зовсім інші картини.

Вони дуже далекі від раю, зате близькі до американської дійсності.

Газета «Монтгомері Адвентісер», що виходить невеличким тиражем у містечку Монтгомері (Алабама), пише про негрів простіше, ніж «Тайм». Ось заголовки, взяті з кількох номерів цієї газетки:

«Негра застрелено при спробі втекти».

«Негр умирає від ножових ран».

«Поліцаї полюють за двома неграми».

«Сліпий негр, поранений і всіма покинутий, молиться на морозі».

«Поранено двох негрів»...

«Суддя Скотт наказав негрові покинути місто».

Буденні, звичайні для Америки заголовки.

Але кожного з них, окремо взятого, достатньо для спростування цілої «експортної» статті в журналі «Тайм»!

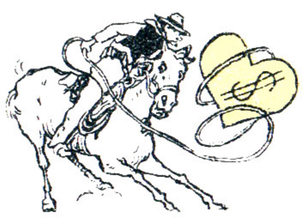

ГЕРОЙ ЗА 25 ДОЛАРІВ

У преріях штату Арізона збереглося близько чотирьохсот п'ятдесяти бізонів. Ці тварини, як відомо,— рідкісні. Всюди вони перебувають під державною охороною. Але у Сполучених Штатах не люблять панькатися навіть з бізонами. Пентагонські вояки вирішили відкрити в Арізоні артилерійський полігон і наказали знищити двісті бізонів.

Як сарана, повалили у заповідні прерії бізнесмени, які швидко збагнули, що на бізонах можна зробити великий бізнес. В американській пресі з'явилися інтригуючі оголошення:

«Хочеш здобути серце своєї коханої, прославившись у безстрашному полюванні на бізонів? Всього за 25 доларів ти можеш стати героєм!»

Тепер найняті бізнесменами ковбої ловлять нещасних тварин за допомогою ласо. Коли замучений погонею бізон падає, двадцятип'ятидоларовий «герой» підбігає й розстрілює його «прямою наводкою». Спеціальний фотограф,— теж найнятий бізнесменами,— увічнює цей мисливський подвиг...

От як легко стати в Америці «безстрашним рицарем»!

Колишній гітлерівський фельдмаршал Кессельрінг пише в «Німецькому солдатському календарі на 1954 рік», що, коли буде створено вермахт, «німецька молодь зуміє так послати собі постіль, що на ній можна буде зручно лежати».

Мал. К. АГНІТА

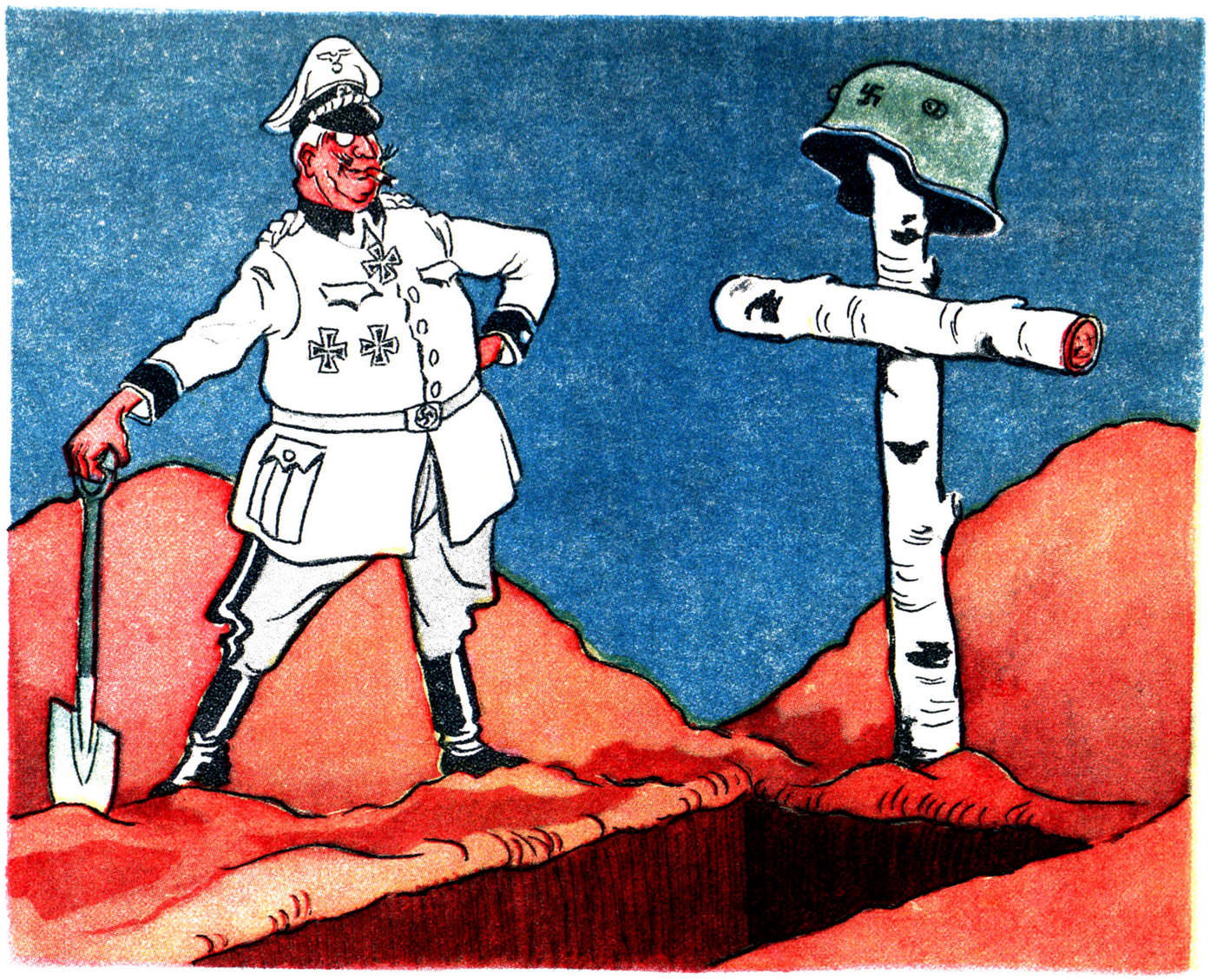

М'яко стелить...

«ЛЮДИ ГИНУТЬ ЗА МЕТАЛ»

Мал. Л. КАПЛАНА

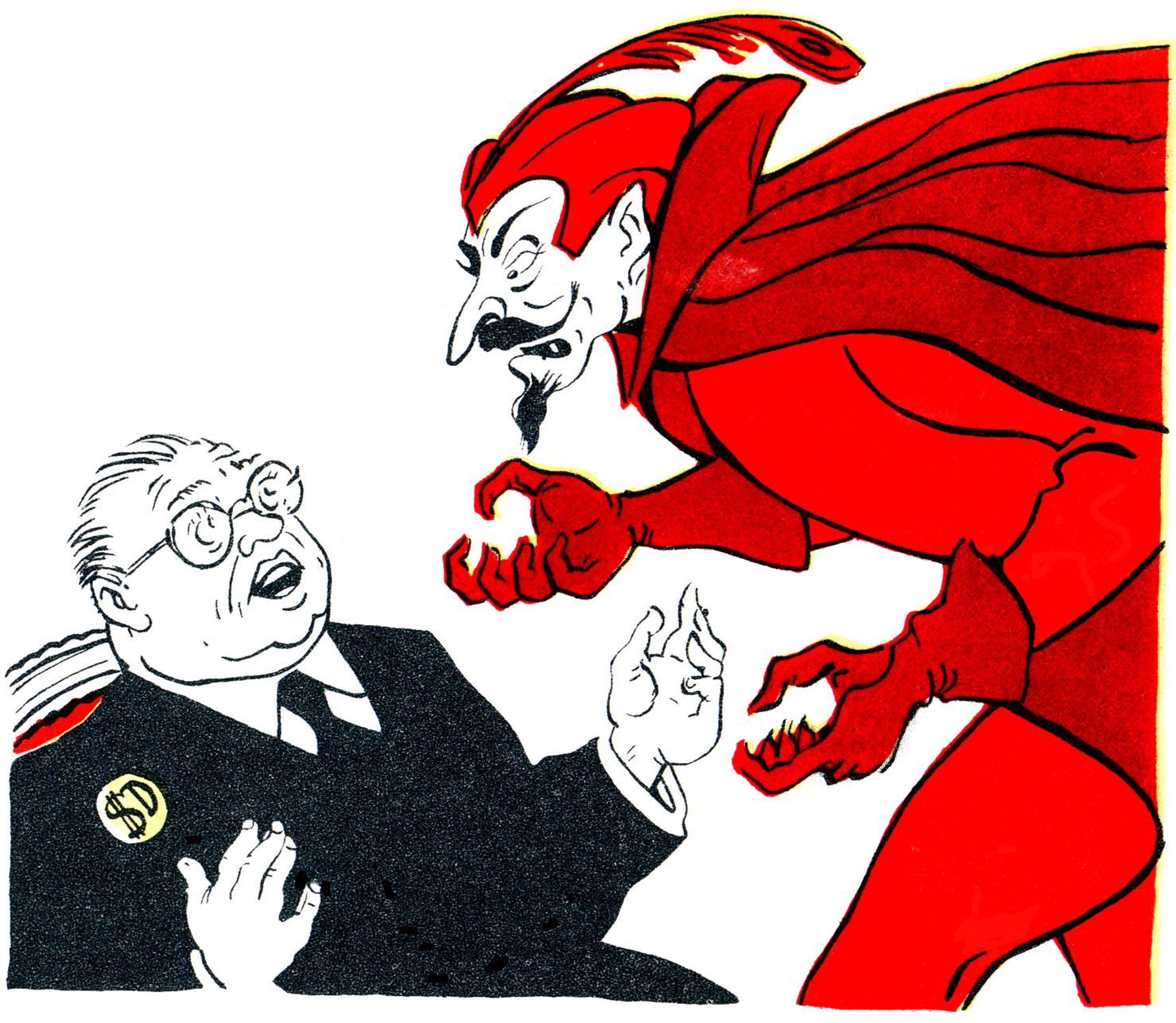

Мефістофель. — Продай душу.

Правий соціаліст. — Запізнилися, шановний. Продав уже Уолл-стрітові.

Недоношене

Вітер свище і голосить...
Початкуючий поет
Другий місяць твори носить
По редакціях газет.

За три дні й чотири ночі
Сім пісень створити встиг!
Та чому ж ніхто не хоче
Друкувати творів тих?

А тому, що вийшли досить
Примітивні і нудні.

Другий місяць автор носить
Недоношені пісні.

В. ЛАЗАРУК.

м. Львів.

ВЧОРА І СЬОГОДНІ

Він в спритності не має собі рівних
І в «творчості» не знає перешкод:
Сьогодні він співає про корівник,
Так як співав учора про завод.

Та від отих «поезій» монотонних,
Які співа він кволим голоском,
Раніш — метал розплавлений холонув,
Тепер — на фермах кисне молоко.

А. РИВЛІН.

Гусак на консультації

(БАЙКА)

Було це так.
Один Гусак
Пішечки причвалав, не прилетів,
На консультацію до степових Орлів:
— Чи не могли б Орли мені сказати,
З яких причин я перестав літати?
Нап'яв халата старший між Орлів,
Помацав Гусака, подумав-посопів,
І написав діагноз:
«Обважнів».

Як оберуть тебе до Ради чи в завком,—
Не стань, товаришу, таким-ось гусаком!

Семен КОВАЛЕНКО.

Вінегрет з перцем

ЖЕРТВА АВТОТРАНСПОРТУ

Мал. К. АГНІТА

— Чому його ведуть під ручки?
— Учать ходити.
— Він що — хворів?
— Ні, все життя їздив на машині.

ЧУЙНИЙ ПРОДАВЕЦЬ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

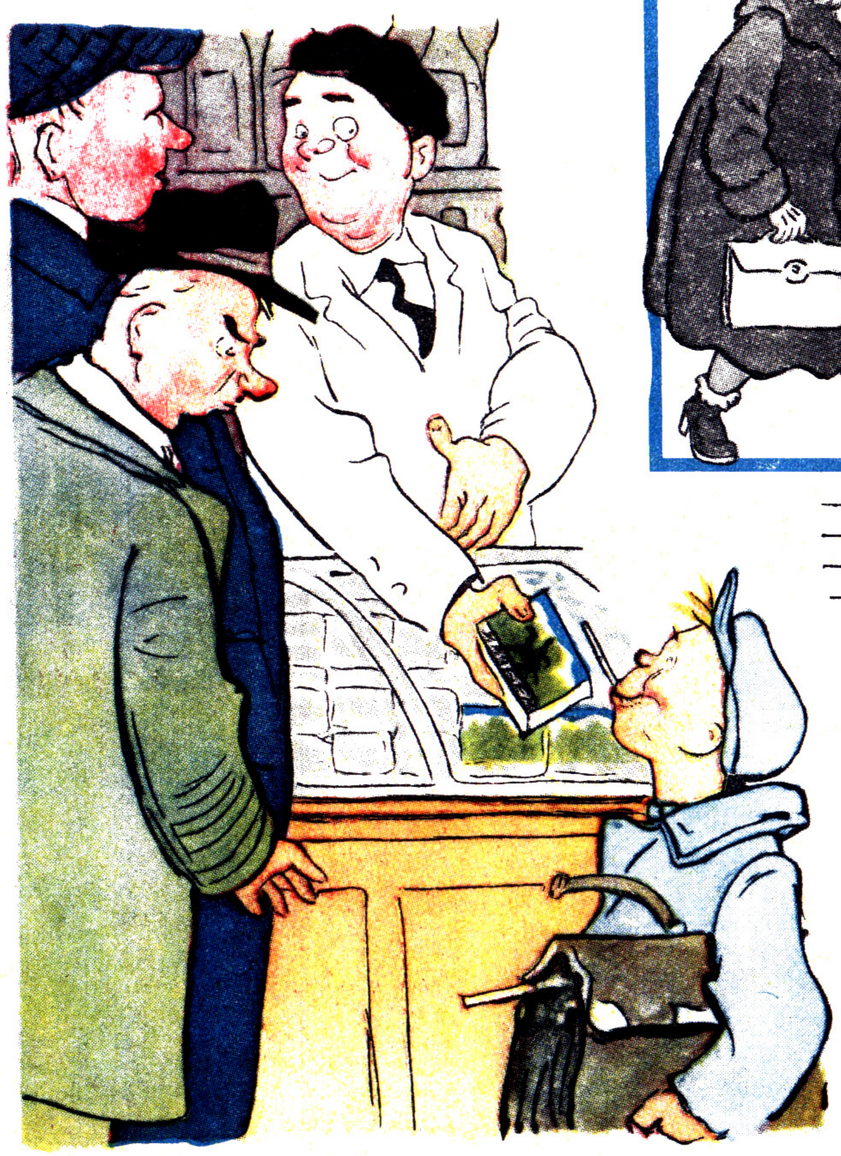

— Підождіть, громадяни, я відпущу хлопцеві цигарки. Він же в школу запізнюється.

ЛЕДАЦЮЗІ ПО ЗАСЛУЗІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

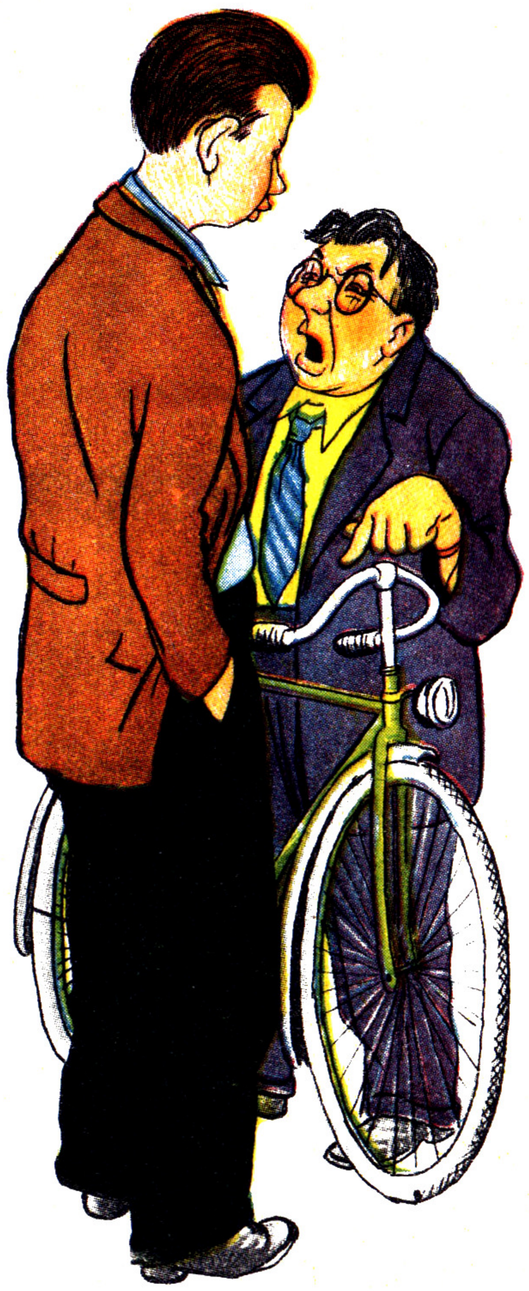

— Коли б не двійки в табелі, мав би ти мотоцикла, а так — одержуй, негіднику, велосипеда!

СВЯТИЙ ТА БОЖИЙ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Ви кажете, що він хуліган і розбишака. Та хіба ця квола крихітка здатна на таке?

Пошта Перця

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Зневірилися ми в старому прислів'ї: «Хто стукає, тому відчиняють».

Довго і вперто стукаємо ми у двері дирекції Ворошиловградського паровозобудівного заводу з проханням видати нам по наряду «Головметалзбуту» двадцять тонн круглої сталі, діаметром 19 м/м. Стукаємо і листами і телеграмами. Даремно! А тим часом цукрові заводи, не маючи цієї сталі, не можуть провадити ремонт.

От і хочемо ми, Перче, запитати: що ж міцніше — чи сталь, якої ми чекаємо, чи байдужість дирекції заводу?

П. КОНОПЕЛЬКО,
керуючий конторою постачання Сумського цукробуряктресту.

П. ШИПИЛЬ,
інженер по устаткуванню.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Цього листа ми, група молодих мешканців міста Артемівська, пишемо тобі не сидячи й не стоячи, а неприродно нахилившись. Вивела нас із рівноваги і в переносному і в буквальному значенні цього слова адміністрація клубу залізничників. Єдине, що буває в клубі,— це танці.

В іншому клубі, що належить заводові «Перемога праці», теж, крім вечорів танців, нічого не буває.

Допоможи, любий Перче, артемівським клубним керівникам, як кажуть, «переміняти пластинку». Хай вони не забувають, що в молодих людей є не тільки ноги, а й голови.

ОЛЕКСІЄНКО, ПОХОДНЯ, ГІЛЬШТЕЙН та ін.
Сталінська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Зав'язала нам світ гарантія Харківського електромеханічного заводу.

На своє безголів'я, звернулися ми в квітні 1952 року на завод з проханням вислати запасні частини до генератора. Начальник відділу техконтролю Гладуков, спасибі йому, у травні того ж року відгукнувся: «По виготовленні вказаних вище деталей, такі будуть Вам вислані на Вашу адресу і на Ваш рахунок».

Почекали ми рік та й нагадали заводові про деталі. Новий начальник відділу техконтролю т. Стороженко ласкаво повідомив, що про наше замовлення пам'ятає і що «по виготовленні вказаних деталей...» і т. д.

Як бачиш, Перче, на заводі швидше міняють начальників відділу техконтролю, ніж деталі виробляють!

С. КРАВЧУК,
голова колгоспу ім. 18 партз'їзду.

Снятинський район, Станіславської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Подивися, будь ласка, на це фото. На ньому — не смітник і не руїни. Це — пам'ятник, споруджений Олексієм Калиновичем Руденком на відзнаку своєї вельмикорисної діяльності на посту завідуючого Устинівським районним відділом комунального господарства.

Колись це був такий собі сарай, що потребував ремонту. Але через те, що комунгосп уперто відмовляється підтримувати в порядку належне йому майно, сарай і набрав отакого вигляду.

Слід було б додати ще портрет самого О. К. Руденка, та, мабуть, досить і цього знімка, щоб увічнити його діяльність по благоустрою районного центра.

Г. ТАРАСОВ.
Кіровоградська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Голова Лисогірської міжколгоспної ради по електроексплуатації Горожанкін третій рік систематично преміює себе і своїх підлеглих за безаварійну роботу. А за цей час аварій було більше, ніж стовпів у електросітці.

В артілі ім. Молотова згорів трансформатор. Винні в цій аварії техніки міжколгоспної ради, які не забезпечили технічного нагляду. А збитки в сумі 2.700 карбованців Горожанкін відшкодував за рахунок колгоспу.

Про електрифікацію виробничих процесів у колгоспах Горожанкін не думає. А от як брати гроші за електроенергію, — він придумав: Первомайській електростанції міжколгоспна рада виплачує по 19 копійок за кожну кіловат-годину енергії, а з споживачів бере по 65 копійок.

Чи не здається тобі, Перче, що така робота неминуче приведе Горожанкіна до аварії?

О. ЛИСОГІРЕЦЬ.
Миколаївська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Надсилаю пачку документів, знайдених на вулиці. Вибирай, які тобі найбільше подобаються.

Може, потрібні незаповнені бланки зі штампом? Будь ласка, ось вони. А, може, тобі більш до вподоби доручення на одержання товарно-матеріальних цінностей,— є й такі. З штампом, з печаткою, з підписом директора і старшого бухгалтера. Залишилося тільки вписати своє прізвище і перелічити цінності, які хочеш одержати,— а це, зрозуміло, вже не так важко зробити.

Ці документи валялися недалеко від подвір'я Сумської меблевої фабрики. Підписані вони директором цієї фабрики т. Кузьминським.

Видно, що баба млинці пекла, бо ворота в тісті...

А. ТЕРНОВИЙ.
м. Суми.

У бородянській артілі «Різнопромкомбінат» (Київщина) дуже погано пришивають гудзики до одягу. **(З листа до редакції).**

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

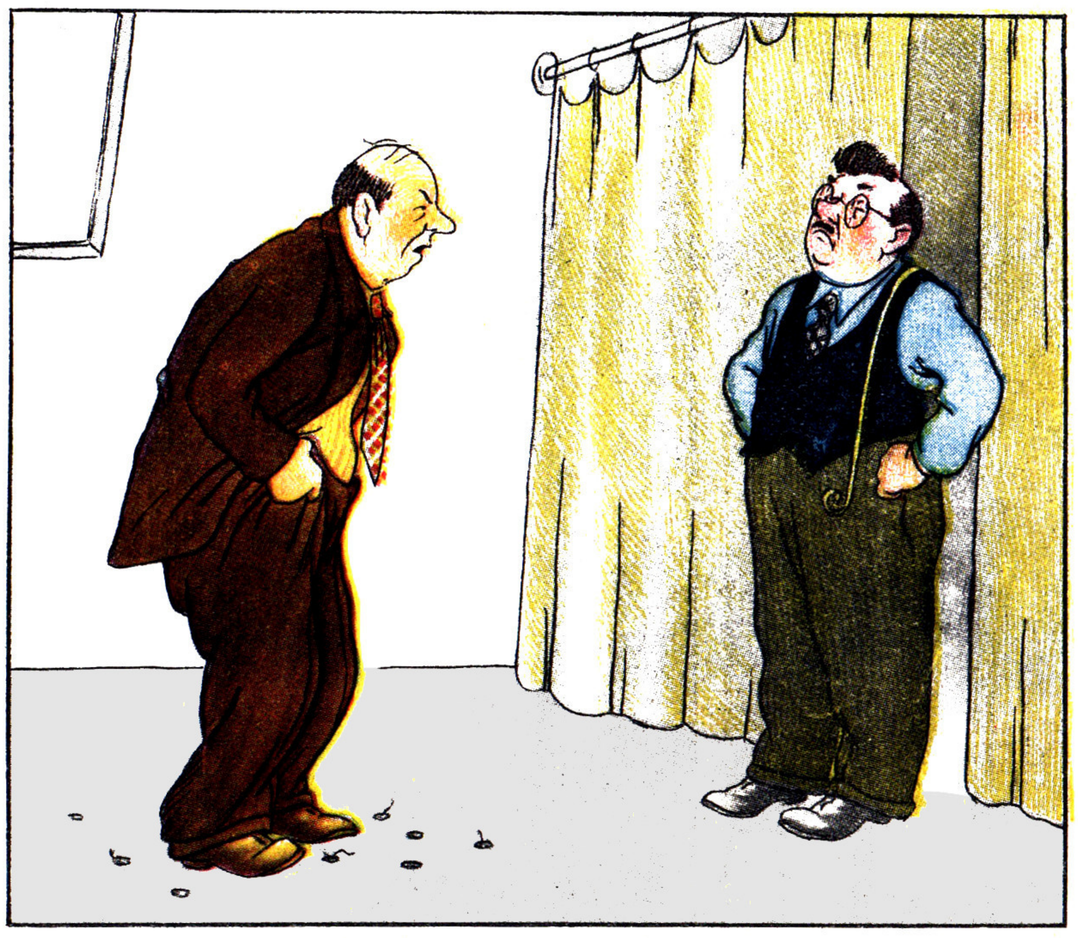

— Ваше щастя, що в мене руки зайняті, а то я показав би вам, як треба пришивати гудзики!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Начальник будуправління тресту «Артемжитлобуд» Стольберг незаконно звільнив з роботи економіста Кошельківського. Редакція повідомила про це начальника «Сталіншахтобуд». Наказом по комбінату економіста т. Кошельківського на роботі поновлено. На начальника тресту «Артемжитлобуд» Стольберга накладено суворе адміністративне стягнення. Інспектора по кадрах Харбета та десятника Євсєєва з роботи знято. Начальника виробничого відділу Екба знято з роботи й притягнено до відповідальності.

★ На Станіславській МТС (Білозерський район, Херсонської області) два роки стояли кілька невідремонтованих тракторів. Робітники МТС написали про це до Перця. За незадовільне керівництво роботою директора МТС т. Мельничука та головного інженера МТС т. Вовченка з роботи знято.

★ У колгоспі ім. Ворошилова, Золочівського району, Харківської області, голова колгоспу порушував Статут сільськогосподарської артілі. Про це колгоспники написали до Перця.

За порушення Статуту с.-г. артілі на голову колгоспу т. Конотопа накладено суворе партійне стягнення. Земля, якою незаконно користувався Конотоп, повернута колгоспові.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (280) (на украинском языке). Підписано до друку 25. II. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 00821. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 550. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Керівні кола США, посилюючи гонку озброєнь, намагаються втекти від неминучої кризи.

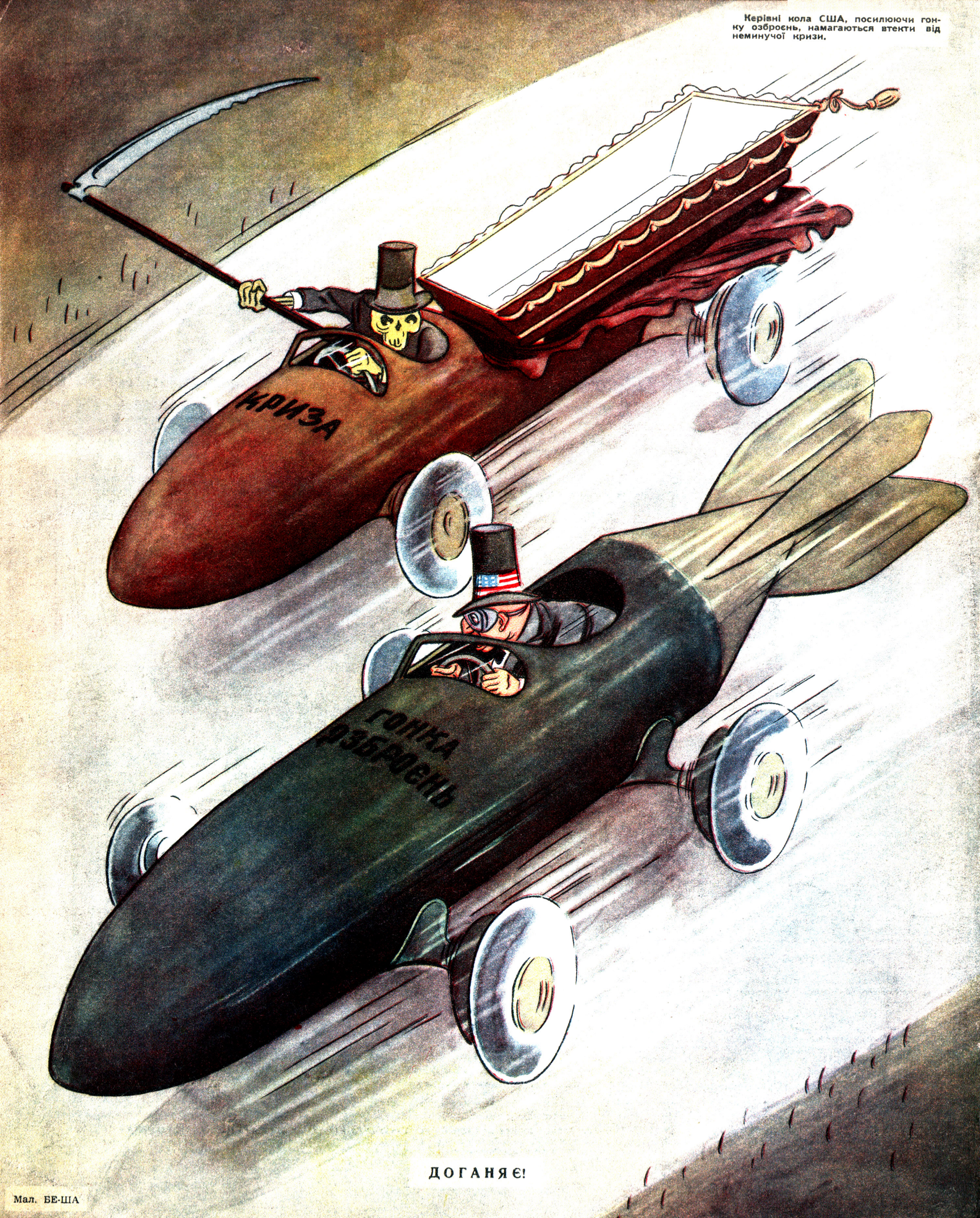

ДОГАНЯЄ!

Мал. БЕ-ША